

Kahdenlaisia rikkureita

Elämme nykyisin lakkojen suurinta aikakautta täälläkin maassa ja tilanne näyttää kärjistyvän päivä päivältä yhä uhkaavammaksi. Suunnattomat ovat ne työllisjoukot, jotka nyt jo ovat työttömiä ja tulevaisuus näyttää tunteuttomalta, uhkaavalta. Nekin harvat, jotka vielä ovat työssä, huokaavat: "millä taas talven voi kestää." Tarkotan sellaisia, joilla ei ole tallessa enempää kuin viikon tai päivän tili työpalkoissa, sillä usea on ollut tilaisuudessa porvaristumaan työllisenäkin sen verran, että voi talven huolesta elää. Sanoin porvaristua — sillä useimmassa tapauksessa henkilöt, jotka omistavat jonkun pienen, mitättömän rahasumman, käsitteivät köyhällistä luokkataistelua enempi lieviltä kannalta. He eivät tunne sen välttämättömyyttä, eivätkä halukaan tuntea, m'n jyrkältä, peräänantamattomalta kannalta kuin foskiohyä olemassaolonsa kanssa kamppaileva työllinen. Kuitenkin työllisille kapitalistisen yhteiskunnan kurjistamista ja pimittämistä pohjajoukoista n'inkin alhaisella kehityssanteella olevia työllisiä, jotka vielä uskovat kapitalistien kanniin luottimien diktatuuriin puolustamiseksi ja yllättämiseksi. Helle kaikille on se o. k. Ja he pitävät sen välttämättömyydenä. Työlliset kuitenkin, jotka joutuvat kärsimään tuosta kapitalistin diktatuurista ja ovat päässeet selville kenen eduksi sitä käytetään, vastustavat sitä ja jos he tuntevat olevansa kykeneviä, nousevat he taistelemaan sitä vastaan kaikilla mahdollisilla keinoilla, päästäkseen vapaaksi sen kuristavasta painostuksesta. Vallankumouksellinen luokkatietoinen työväestö ei siis hyväksy kapitalistien diktatuuria, koska se käsittää sen olevan vahingollisen itselleen ja sille luokalle, johon se kuuluu ja sentähden se vastustaa sitä aina ja kaikilla käytettävissä olevilla keinoilla.

Mutta silloin kun työlliset pyrkivät käyttämään diktatuuria omaksi hyväkseen, hyväksyvät sen kaikki valtuutuneet ja luokkatietoiset, työväenluokkaan kuuluvat rehelliset työlliset, mutta kapitalistiluokka tekee kaiken voitavansa sen vastustamiseksi. Se on sen edulle vastakaista ja sen takia se heti usuttaa kaikki käytettävissä olevat voimat murskaamaan työväen diktatuuria. Se käyttää yhtä hyvin väkivaltaisia kuin lievenpiä keinoja tarkoituspärisensä perille ajamiseksi. Kansainvälinen kapitalismi on käyttänyt ja edelleenkin käyttää kaikki keinonsa Venäjän soviettavallan diktatuurin kukistamiseksi. Jos sotajoukot y. m. pakkokeinot osottautuvat olevan kykenemättömiä tarkoitettuihin tehtäviin, käytetään kuitenkin, ja neuvottelijoita y. m. s. joita kaikilla kapitalistiluokka voi saada palvelukseensa niin paljon kuin se haluaa.

Aivan samoin kuin kapitalistiluokka toimii Venäjää vastaan, se myöskin tekee työväestöä vastaan kaikkialla. Se koettaa kaikilla mahdollisilla keinoilla murskata työväen luokan järjestetyn luokkatietoisuuden. Sen pyrkimyksenä on hajottaa ja murskata kertakalkeaan työväenjärjestöt, jotka se huomaa vaaralliseksi edulleen. Se lähettää kätyrinsä työväenjärjestöihin tekemään hajottavaa työtä, kiihottamaan erimielisyyttä, yllyttämään vähemmän tietoista jäsenistöä, rikkommaan joukkopäätöksiä ja järjestön enemmistöä hyväksymiä kurinpitosääntöjä y. m. vastaan. Niin siis usein voi käydä niin, että osa aivan rehellisistä työllisistä, tuollaisten työväen "ystävien" yllyttämänä rupeavat taistelemaan omaa järjestöään vastaan, eivätkä noudata niitä päätöksiä, jotka enemmistö on hyväksynyt. Nämä toverit siis, vaikka sanovatkin hyväksyvänsä ja kannattavansa ehdotonta työväen diktatuuria, heti käyttäntönsä ja käsittelemättömyydessään taistelevat sen ensimmäistä lievintä ilme-

nyt toimivat meidän riveissämme — vaikka enempi pintapuolisesti kuin periaatteellisesti. Mutta on kysymyksenalaista, katsovatko he taas kun tiukalle otetaan, oman henkiriepunsa kalleuden suuremmaksi kuin kansan vapauden ja — ilvistävät rauhallisemmille perukoille. Eivät he vielä nytkään ole aikansa tasalla tietoisin työllisen tavoin, sitä todistaa m. m. aluejuhlilla tapahtunut pieni halveksittava tapaus, minkä aiheutti väitely asiasta, kumpiko oli kunniallisempi teko toverilta kohtaan, lähtekä pakoon, vaiko astua toisten toverien kera rintamariiviin. Siksi o'is tällaisiin tovereihin suhtauduttava varoen, sillä emme voi olla varmoja, ovatko he todellisia, luotettavia proletareja, vai esilintytkö taas velvollisuuden rikkureina. — Kiertävä.

Periaate ja käytäntö

Kun kapitalistiluokka käyttää diktatuuria joko lievemmissä tai rikkureissa muodossa oman luokkansa hyväksi, ovat he yksimielisiä siitä, että se on välttämättömyyksiä ja ehdottomasti hyväksyttävää. Kaikki sen paljveluksessa olevat käyrit, sanomalehdet, kirkot, koulut, puhujat, ja kirjallijat j. n. e. tekevät voitavansa kapitalistin diktatuuriin puolustamiseksi ja yllättämiseksi. Helle kaikille on se o. k. Ja he pitävät sen välttämättömyydenä. Työlliset kuitenkin, jotka joutuvat kärsimään tuosta kapitalistin diktatuurista ja ovat päässeet selville kenen eduksi sitä käytetään, vastustavat sitä ja jos he tuntevat olevansa kykeneviä, nousevat he taistelemaan sitä vastaan kaikilla mahdollisilla keinoilla, päästäkseen vapaaksi sen kuristavasta painostuksesta. Vallankumouksellinen luokkatietoinen työväestö ei siis hyväksy kapitalistien diktatuuria, koska se käsittää sen olevan vahingollisen itselleen ja sille luokalle, johon se kuuluu ja sentähden se vastustaa sitä aina ja kaikilla käytettävissä olevilla keinoilla.

Mutta silloin kun työlliset pyrkivät käyttämään diktatuuria omaksi hyväkseen, hyväksyvät sen kaikki valtuutuneet ja luokkatietoiset, työväenluokkaan kuuluvat rehelliset työlliset, mutta kapitalistiluokka tekee kaiken voitavansa sen vastustamiseksi. Se on sen edulle vastakaista ja sen takia se heti usuttaa kaikki käytettävissä olevat voimat murskaamaan työväen diktatuuria. Se käyttää yhtä hyvin väkivaltaisia kuin lievenpiä keinoja tarkoituspärisensä perille ajamiseksi. Kansainvälinen kapitalismi on käyttänyt ja edelleenkin käyttää kaikki keinonsa Venäjän soviettavallan diktatuurin kukistamiseksi. Jos sotajoukot y. m. pakkokeinot osottautuvat olevan kykenemättömiä tarkoitettuihin tehtäviin, käytetään kuitenkin, ja neuvottelijoita y. m. s. joita kaikilla kapitalistiluokka voi saada palvelukseensa niin paljon kuin se haluaa.

Aivan samoin kuin kapitalistiluokka toimii Venäjää vastaan, se myöskin tekee työväestöä vastaan kaikkialla. Se koettaa kaikilla mahdollisilla keinoilla murskata työväen luokan järjestetyn luokkatietoisuuden. Sen pyrkimyksenä on hajottaa ja murskata kertakalkeaan työväenjärjestöt, jotka se huomaa vaaralliseksi edulleen. Se lähettää kätyrinsä työväenjärjestöihin tekemään hajottavaa työtä, kiihottamaan erimielisyyttä, yllyttämään vähemmän tietoista jäsenistöä, rikkommaan joukkopäätöksiä ja järjestön enemmistöä hyväksymiä kurinpitosääntöjä y. m. vastaan. Niin siis usein voi käydä niin, että osa aivan rehellisistä työllisistä, tuollaisten työväen "ystävien" yllyttämänä rupeavat taistelemaan omaa järjestöään vastaan, eivätkä noudata niitä päätöksiä, jotka enemmistö on hyväksynyt. Nämä toverit siis, vaikka sanovatkin hyväksyvänsä ja kannattavansa ehdotonta työväen diktatuuria, heti käyttäntönsä ja käsittelemättömyydessään taistelevat sen ensimmäistä lievintä ilme-

nemismuotoa, järjestön kurla vastaan. Kuinka silloin voidaan olettaa, että tällaiset toverit, silloin kuin vaikkapa hän voisikin juuri sen veran kiristää milkytyötinsä, että saisi piletin johonkin taidelaitokseen lunastettuna, niin hän ei voi sitäkään nydelaitokset ovat antautuneet yksinomaan omistavan luokan luokkaetu-palvelemaan, taitelijat ovat prostituoineet itsensä porvariston palvelukseen. Nykyaikaisesta taiteesta puuttuu elämän todellisuus. Se on valhetta. Se on rappeutuvan luokan homehtuneen maun tuikki. Siksi työllinen en tunne sitä omakseen, ei tunne halua mennä siitä "nauttimaan". Ikävä kyllä, täytyy meidän rehellisesti tunnustaa että samallaista porvarillista lölynpölyä esittäviä useimmat "työväenteatteritkin" katsojilleen.

Tällaista on työllisen elämä — ainasta yössä vaeltamista.

Sellaista se on ollut nykyaikaisen palkkatyöväenluokan syntymistä asti.

Mutta, tuleeko se aina olemaan samallaista? — Tulee minkään, kun kapitalistinen talousjärjestelmä, jossa raha on määrääjä, pysyy voimassa. Kuitenkin ollaan jo kulkemassa yöstä päivään.

Vuosituhanet orjuuden ja pimeyden sysimustassa yössä elinyt työväenluokka alkaa jo vähitellen tajuata, että sillekin ja juuri sille kuuluu ihmisarvon mukainen elämä, kuuluu osuus tietoisuuteen ja taiteisiin, sillä sen hiellä ja verellä pysyy nykyinen yhteiskuntajärjestelmä pystyssä.

Se alkaa vaatia, mutta ei vain vaatia, van myöskin toimia oikeuksensa saavuttamiseksi.

Se on jo luonut mahtavat taloudelliset ja poliittiset järjestönsä, jotka ovat valmiit taisteluun sen oikeuksien puolesta sortajia vastaan.

Mutta ei vain taloudellisesti, vaan myöskin henkisesti on työväenluokan keskuudessa havaittavissa voimakasta pyrkimystä vapanteen, yöstä päivään. Se on luonut omat valistusjärjestönsä, omat kasvatusjärjestönsä. Vallistustyö lasten, nuorison ja täysikasvuisten työväestön keskuudessa on voimaperäisessä käynnissä. Ja millainen vallistustyö? Vallankumouksellinen. Sellainen, jonka päämääränä ei ole vissan teoreettisen tietomäärän omaaminen, vaan koulutus, opiskelu vallankumousta varten, kykenevien luokkataistelajoiden kasvattaminen, sellaisten, jotka, taloudellisen ja poliittisen vallan jouduttua työväenluokan käsiin, kykenevät uuden yhteiskunnan talouden johtoon ja proletariaatin kulttuurin luomaan. Työväenluokan keskuudesta tulee nousta tiedemiehiä, tekniikoita, runoilijoita ja taitelijoita uuden yhteiskunnan palvelukseen.

Työväenluokka on todella kulkemassa yöstä päivään. Ja nousevan päivän aamukajastus jo näkyy itäisellä taivaanraunalla.

Työ ei kuitenkaan vielä ole päättynyt. Ankarimmat taistelut ovat vielä käynnissä, sillä taantumuksen pölyt kirkuvat entistä uhkaavimpina, aavistaen mustan valtansa olevan lopussa. Viimeinen, ratkaiseva taistelu vallasta, lopullinen pesänselvittely vanhan ja uuden maailman välillä on edessä. Yhdestoista hetki on käsissä. Jokainen uuden yhteiskunnan puolesta taisteleva soturi, jokainen työllispolka ja -tyttö olkoon niin sonnustettu, ettei rintamamme hänen kohdaltaan petä ja että kaatuvan tilalle on aina astumassa uusi taistelija.

Tällaisena on joukkomme voittamaton, ja sorron ja pimeyden kynsissä nähtynyt työväenluokkamme on pääsevä lopullisesti yöstä päivään.

HANNAN Yhdistyneitten Suomalaisen ompeluseuran kokoukset ovat joka torstai-ilta, klo 8. Kokouksen jälestä vanhaan tanssi. Kahvia. Osoite: Box 33, Hanna, Wyo.

BRANTWOODIN S. S. Osasto, Box 1, Brantwood, Wis. Osaston kokoukset joka 2 ja 4 sunnuntai Labor Tempelillä, kello 2 iltapäivällä.

Yöstä päivään

Nuorena Työllisessä kirjottaa Antti Laakso seuraavaa:

Työväenluokka elää ainaisen puutteiden, kärsimysten ja pimeyden ympäröimänä. Kehdosta hantaa, aamusta varhaisesta iltaan myöhään saa jokainen sen jäsen raataa raskasta työtä, saamatta palkakseen muuta kuin nappi nappi sen, mitä ruumiin voimiansa ylläpitämiseen, työvoimansa nautimiseen, välttämättä tarvitsee. Ruumiin kunnollisesta verhoamisesta ei ole ajattelemistakaan.

Mutta ei tässä kyllä!

Kaiken ruumiillisen puutteen lisäksi tulee henkinen puute ja kurjuus. Tosin moni vielä nykyään ajattelee, että ihminen on silloin saanut kaikki, mitä elääkseen tarvitsee, kun saa vatsansa kolme kertaa päivässä täyteen ja riittävän vaatekerran ylleen. Mutta tällainen ajatus ei ole ihmisarvon mukaista. Se on pikemmin eläimellinen ajatus. Nykyaikaisen ihmisen elämisen ehtoisiin kuuluu paitsi fyysisen (ruumiillisen) olemuksensa ravinto ja vaatetus yhtä tärkeinä ja välttämättöminä myöskin henkisen miunänsä ravinto s. t. s. tieteet ja taiteet.

Mutta onko työväeläisellä siihen tilaisuutta? — Vain harvoissa tapauksissa.

Tosin voidaan vastustajien taholta väittää, että oppi- ja taidelaitosten ovet ovat yhtäläillä avoinna työväestölle kuin porvaristollekin, mutta ei-pi työväki näytilä käyttää viiväksin. Tämä on kuitenkin väite, joka julkueudessaan on vertaansa vailla. Jokainen melstä tietää, että koulunkäynti nykyään vaatii rahaa, että oppiarvoja ostetaan rahalla, sillä ei ole yhtään oppilaitosta, kansakoulua lukuunottamatta, johon kaikkien yhteiskuntakerrosten lapsilla olisi samallinen tilaisuus päästä. Teräpäpäsimätkin työväenluokan lapset saavat käydä ne vuotensa, jotka pitäisi kuulua koulunkäymiselle, sielun ja ruumiin voimaa kuluttavassa työssä, samalla aikaa kun rikkaiden pölkky-pälsimpienkin poikain ja tyttörien päihän p'ntäitään rahan voimalla kaikkea sellaista, josta he eivät ymmärrä sanaakaan, vaikka he istuvat useamman vuoden samalla kurssituolla. Niin jaetaan valistusta meidän "sivistyneessä", "kansanvaltaisessa" yhteiskunnassamme. — Entä taidelaitokset? Sama juttu. Kaikkiyoipa raha avaa niiden ovet. Mutta työllisillä ei ole varaa useastakaan tuhlaa rahojaan teattereiden y. m. taidelaitosten näytäntöihin, sillä hän tarvitsee aivan tarkoin jokaisen pennin, minkä